

רבי שמעון: **כל העומד לזרוק בזרוק דמי**, וכשם שבזרוק הדם אין זה חולין בעזרה אלא הבשר יאכל, אף אם היה רק עומד ליזרק אין זה חולין, אלא יזרק הדם והבשר יאכל.

ואם כן תיקשי לרב נחמן ולרב אשי הסוברים ד"אי בעי זריק" לא אמרינן! (4)

ומשנינן: **מודי הוא טעמא** [וכי טעמו של רבי יוסי הוא כטעם שנתבאר]! ? והרי:

אמרי במערבא [בארץ ישראל] **משמיה דרבי יוסי בר הנינא**:

היינו **טעמא דרבי יוסי**, משום דקסבר כיון שנתן את הדם בכוס כלי שרת, הרי כלי שרת מקדשין את הפסולין — בפסול כעין הנידון כאן — (5) **לכתחילה, ליקרב**.

אמר תמה ליה רב אשי לרב כהנא לפי סברת רבא דרבי יוסי בשיטת רבי שמעון אמרה:

לרבי שמעון, **מדבל "כל העומד לזרוק בזרוק דמי"** [לפי סברת רבא], אם כן יש לנו גם לומר **"כל העומד לשרוף כשרוף דמי"**, ואם כן תיקשי:

נותר ופרה — שאמר בהם רבי שמעון שהם

מטמאים טומאת אוכלין, וכמבואר לעיל קב ב — **אמאי מטמאין טומאת אוכלין** והרי כשרופים הם ועפרא בעלמא נינהו [עפר בעלמא הם]! ?

אמר ליה רב כהנא לרב אשי: **חיבת הקודש מכשרתן** לעשותם אוכל, וכעין שמצינו בעצים ולבונה, שאינם אוכל, ומכל מקום מקבלים הם טומאה משום שחיבת הקודש מכשרתן. (6)

אמר ליה רבינא לרב אשי:

נחי דמהניא להו — ללבונה ולעצים, וכן לנותר ולפרה — **חיבת הקודש לפסולה דגופיה**, היינו שהם עצמם מטמאים כשנגעו בטומאה, אבל **ליקרזי טמא נמי למימני ביה ראשון ושני נמי מי מהניא ליה**? כלומר, וכי מועילה חיבת הקודש להיותם מטמאים ומטמאים את האחרים, ואם נגעו אלו באב הטומאה יהיו ראשון לטומאה שאם יגעו באוכל אחר יעשה אותו אוכל שני לטומאה כשאר ראשון לטומאה! ?

והרי אם כן **תפשוט** הא דבעי ריש לקיש:

צריד (7) של מנחות [הוא סולת יבש שלא נבלל בשמן, ועדיין לא הכשר לקבל טומאה על ידי משקה, וטומאתו משום חיבת הקודש

5. נתבאר על פי לשון רש"י שכתב: מקדשין את הפסולין שאינן פסולין לגמרי.

6. כנזכר לעיל קא א.

7. לשון יובש הוא.

4. הנה בגמרא לעיל נתבאר, שלענין מעילה באמת אמרינן "כל העומד לזרוק בזרוק דמי", ורק להשוותו אוכל לענין טומאת אוכלין אין אומרים כן, וכתב רש"י: וקשיא לרב אשי ולרב נחמן, דהא הכא אף על גב דלא זריק שרי ליה למזרקה ולמיכליה, דאוכלא דהתירא חשיב ליה משנראה לזריקה, אלמא לענין שיוויא אוכלא אמרינן אי בעי זריק.